

N:o 23.

Af herr **Bondesson**, om ändring i gällande bestämmelser angående bevillningsafgift af vissa handlande och handels-expediter.

Tagande för gifvet, att den skatt af kronor 100 för kalendermånad, som svenska Riksdagen ålagt utländska handelsresande, icke är riktad mot dessa personligen, utan är afsedd att drabba deras hufvudmän, beder jag få fästa Riksdagens uppmärksamhet på, att många af dessa sistnämnde — nemligen utländska handelshus och fabrikanter, synnerligast i Köpenhamn — undandraga sig denna beskattning genom att till resande försäljare i stället antaga i Sverige boende personer.

Sålunda kan t. ex. en på andra sidan sundet bosatt affärsman genom begagnande af svenska handelsresande, hvilka fara landet rundt och mot aflöning eller provision sälja varor i små partier till detaljhandlare eller till och med direkt till konsumenter utan att till svenska statsverket erlægga någon som helst skatt, fullkomligt lika lätt göra en stor årlig försäljning som den i Sverige bosatte köpmannen, hvilken för sin affärsvinst har att erlægga skatt till stat och kommun.

Häremot anmärkes måhända, att en utländsk firmas i Sverige skattskrifna reseombud får erlægga skatt till stat och kommun och därför icke bör å nyo beskattas.

Härvid torde bemärkas, att sådan skatt endast drabbar reseombudets *personliga* inkomst, hvilken blott utgör en mindre del af den sålunda skattefria utländska firmans förtjenst, och det är ju just denna sistnämnda, som skulle utgöra föremål för den utländska handelsresandebeskattningen.

Då utländska assurancesbolag beskattas i Sverige för sina här gjorda affärer, så borde ju — enligt samma princip — egentligen äfven en utländsk firma eller fabrik genom dess härvarande ombud beskattas för sin varuaffär på Sverige.

Till ett sådant yrkande sträcker jag mig *icke*, men förmenar så mycket mera, att den önskade kompletteringen af omnämnda lag är alldeles nödvändig, för att lagen skall blifva effektiv och icke såsom nu, i många fall, genom kringgåendet af densamma, överksam.

De klagomål, som från utlandet ofta försports öfver afgiften för utländska handelsresande, torde böra föranleda till sådan ändring, att afgiften, i stället för att utgå med kronor 100 för kalendermånad, komme att gälla för 30 på hvarandra följande dagar.

I Danmark utgör skatten å utländska handelsresande och dermed likställda danskar (inländingar) — se Förordning af 8 juni 1839, innehållande närmere bestämmelser angående fremmedes handelsberettigelse, hvilken förordning ännu är gällande, och hvaraf härjemte en delvis afskrift bifogas — kronor 160 per år, om den resande blott gör affärer för egen eller *ett* handelshus' respektive fabrikants räkning, men om den resande har flera kommittenter, skall han för hvar och en af dessa ytterligare betala kronor 80 per år.

Härvid är dock att märka,

dels att enligt §§ 1 och 8 af sagda danska förordning: utländsk handelsresande samt inländing, som under resor i landet säljer för utländing, icke får i Danmark sälja varor från utlandet på andra platser än i städerna,

dels att enligt § 8: samma bestämmelser, som gälla för utländsk handelsresande, gälla äfven för sådan inländsk person, som reser omkring i landet och utbjuder varor för utländsk firma eller fabrikant.

Då det synes vara förbisedt att uti den svenska förordningen intaga en bestämmelse motsvarande den, som den danska förordningen uti sistnämnda § 8 innehåller, (nemligen om skatt för inländsk handelsresande, som reser omkring och bjuder ut varor för utländing), så torde behovet af en justering af den svenska förordningen vara uppenbart.

Med anledning af det som ofvan anförts, får jag vördsamt anhålla

att Riksdagen behagade besluta, att svensk person, som färdas omkring i Sverige och på annan plats, än der han är bosatt, för utländsk firma eller fabrik förmedlar försäljning af varor, skall vara underkastad att erlægga den utländska handels-

resande ålagda skatten (kronor 100 för månad) liksom de för försummandet deraf bestämda böterna, allt enligt Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter, gifven den 2 december 1892 rubrik C § 4.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1897.

P. Bondesson.

Bilaga.

Utdrag ur dansk Forordning, indeholdende nærmere bestemmelser angaaende fremmedes handelsberettigelse den 8 juni 1839 (hvilken ännu är gällande).

For at forebygge, at der gjøres de i kongeriget bosatte handlende afbræk ved fremmede, som indfinde sig her i landet for at søge afsætning paa varer, vil Kongen have anordnet som følger:

§ 1.

Fremmede handlende eller handelscommissionærer der indfinde sig i kongeriget skulle være uberettigede til at falbyde eller afhænde varer andetsteds end i Kiøbenhavn og i kiøbstæderne udenfor hovedstaden.

(Alltså få de icke göra försäljningar på landet, utan endast i städerna.)

§ 2.

De maae derhos ikke falbyde eller afhænde varer til andre end dem der ere berettigede til at drive kiøbmandshandel en gros eller en detail, saa og til fabrikanter, haandværkere og andre næringsbrugere.

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 1 Saml. 2 Afd. 1 Band. 9 Häft.

Ligesom de dog til kiøbmænd kun maae afhænde saadanne varer, hvormed en hver af disse er berettiget til at handle, saaledes maae de til fabrikanter, haandværkere og andre næringsbrugere kun afhænde saadanne varer, som enhver til sin næringsdrift behøver. Ligeledes skulle de være uberettigede til at afhænde varer i ringere partier end dem som det efter forordning 4 augusti 1742, fr. 23 april 1817 og Pl. 19 october 1836 er tilladt grossererne at sælge.

§ 3.

I henseende til indkiøb som her i landet gjøres af fremmede, saavel som forbudet imod at de her i landet salge varer som de her have tilforhandlet sig, skal det have sit forblivende ved de gjeldende anordninger ligesom ved de i § 1 og 2 anførte bestemmelser ingen förändring skeer i den udsalgsret, som ved forordning 4 augusti 1742 er tilstaaet fremmede skipperne.

§ 4.

Den fremmede handlende eller handelscommissionair der vil udføre de i § 1 ommeldte handelsforretninger her i riget, skal for vedkommende toldembetsmand paa det første toldsted hvortil han fra udlandet ankommer, ved attester fra ovrigheden paa hans hjemsted oplyse, om det er for egen eller for andres og i sidste fald for hvilke handlendes eller fabrikanters regning han agter at handle. Af toldkammeret paa bemeldte sted meddeles ham derefter et adgangsbeviis, der, forinden det afbenyttes, bør forevises for vedkommende politieembetsmand, som uden betaling har at paategne samme.

Adgangsbeviiset gjelder i 1 aar fra udstedelsens dato. For et saadant adgangsbeviis, og hver gang det fornyes, erlægges den paa-gjeldende, saafremt han vil udføre handelsforretninger allene for egen eller kun for eet handelshuses eller een fabrikants regning, en kien-delse til kongens kasse af 80 Rbd sølvmynt (= kronor 160) men reiser han for flere handlendes eller fabrikanters regning, da skal for hver af disse endvidere betales 40 Rbd sølvmynt (= kronor 80).

---

§ 7.

I enhver kjøbstad, hvor den fremmede vil udføre handelsforretninger, skal han forevise det meddeelte adgangsbeviis saavel for toldkammeret, eller hvor et saadant ikke er, paa consumptionshovedkontoret, som for vedkommende politieembetsmand, og skal samme saavel af denne som af vedkommende told- eller consumptionsembetsmand, uden betaling viseres. Denne sidste embetsmand har derhos i en særlig protocol at optegne det vesentlige af adgangsbeviisernes indhold, hvilken protocol ved hvert aars udgang bør være til de handlendes eftersyn.

§ 8.

De foranførte bestemmelser skulle ligeledes være anvendelige paa inlændinge, forsaavidt de omreise for at falbyde og afhænde varer for fremmedes regning, og skal det fornødne adgangsbeviis af dem erhverves ved det told- eller consumptionsted hvor de ere bosatte.
